

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΛΕΠΤΩΝ

Jacques Lozère

υρβίαι μου, ἤρξατο λέγων ὁ Βερτέιλ, θὰ σὰς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν κλεπτῶν. Ἄν καὶ ἤμην ὀκταετῆς μόνον ὅταν αὕτη μοὶ συνέβη, μ' ἔλον τοῦτο τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ τὴν ἐννοήσουν.

Τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ἐκείνην ἐφοβοῦμένη πολὺ τὴν νύκτα, ὁ δὲ

θεὸς μου, ἀξιότιμος ἀνὴρ μ' ἔπαιρνε νὰ κοιμῶμαι εἰς τὸ δωμάτιόν του, καθ' ὅλον τὸν μῆνα, ὃν διηρχόμην κατ' ἔτος εἰς τὸν πύργον του.

Ἐἶχον ἐν τούτοις μίαν θεϊάν, μίαν χαρισεστάτην ἀνάδοχον! Ἐννοεῖτε καλῶς, κυρίαί μου, ὅτι ὅσον καὶ ἂν φοβῆται τὴν νύκτα ἐν ὀκταετές παιδίον ὑποτάσσεται τέλος εἰς τὴν μοναξίαν του, ἐὰν τοῦ εἴπουν ὅτι εἶναι βεβαίως γενναϊόκαρδος. Ἦνθούουν λοιπὸν πολὺ καλὰ πόσον καὶ ἡ νοννά μου θὰ ἐφοβεῖτο καὶ αὕτη, κατὰμονος ἐντὸς τοῦ μεγάλου κοιτῶνάς της, καὶ ἐν τῷ ἐκρυσπτόμην ἐντὸς τῶν σκεπασμάτων μου, ἐδικαιολόγουν τὸν θεῖόν μου ὅστις ὑπήγαινε κόποτε νὰ τὴν ἐνθαρρῦσῃ τὴν νύκτα.

Ἄλλως τε ἐπειδὴ πολὺ μὲ ἠγάπων καὶ ἐπειδὴ ἡ θεῖα μου ἦτο μεγάλη, ἀξία νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν ἐναντίον τῶν κλεπτῶν, πολὺ σπανίως μὲ ἄφινον μόνον.

Μίαν νύκτα, ἐν τῷ ἐκοιμώμην, θόρυβος φωνῶν μ' ἐξύπνησεν αἰφνιδίως.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἴστατο ἄνθρωπός τις κρατῶν ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἐμελλον νὰ κραυγάσω, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκινήθη καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἀμαξηλάτην μου Μορέν.

— Ὅμιλοι σιγαλότερα, εἶπεν ὁ θετός μου, ὅστις ἐνεδύετο ταχέως, τὸ παιδί φοβεῖται!

— Τὸν εἶδα νὰ περάσῃ τὴν αὐλή, ἔλεγεν ὁ Μορέν. Εἶχα σηκωθῆ δια νὰ δέσω ἓνα ἄλογο. Τὰ σκυλιὰ μουρμουρίζαν ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Τὸν εἶδα νὰ περιπατῇ εἰς τὴν αὐλή. Ἐπειτα ἐστάθη ἔμπροσθὰ ἔς τὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, ἄνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καλὰ κλεισμένα καὶ ἐπήδησε μέσα. Δὲν ἤθελα ἀμέσως νὰ φωνάξω, ἐπροτίμησα νὰ τὸν τσακώσω ὡς ἂν ἔς τὰ δίκτυα! Ἐπήδησα καὶ ἐγὼ τὸ παράθυρο ὕστερα ἀπ' αὐτόν. Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἦταν ἀνοικτὴ, καὶ τὸν ἄκουα ἔπου ἀνέβαινε ἐπεριπατοῦσε σιγά, σιγά. Ἐπῆρα ἔστα ψακτὰ ἓνα ὄπλο ὅπου ἐκρέματο εἰς τὸν προθάλαμον. Ὅταν ἔφθασε ἔς τὸ πρῶτο πάτωμα, ἐμπῆκε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀριστερὸν δίαυλον καὶ ἐστάθη ἔμπροσθὰ ἔς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας...

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ θετός μου δι' ὑποκώφου φωνῆς. Ἐρριψε χαμαὶ τὸ ἐπανωφόριον, τὸ ὅποῖον ἠτοιμάζετο νὰ φορέσῃ καὶ λαβῶν πολὺκροτον ἀπὸ τοῦ γραφείου του:

— Διατί δὲν ἐπυροδόλησες; εἶπε.

— Ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν ἦταν κλέπται! Ἄλλ' αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀκούσῃ μόνον ἂν ἡ κυρία ἐκοιμᾶτο, διότι ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἐστάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ διαύλου ἔμπροσθὰ ἔς τὴν θύρα τῆς βιβλιοθήκης, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔμβηκε...

— Καλά! διέκοψεν ἀποτόμως ὁ θετός μου, πάρε αὐτὸ τὸ κανδιλέρι καὶ ἀκολούθησόν με.

Ἐξῆλθον. Ἐννοεῖτε, κυρίαί μου, πόσον ἤμουν τρομαγμένος, ὕστερον ἀπ' ἐκείνην τὴν ὁμιλίαν.

Μετ' ὀλίγον ἐσυλλογίσθην ὅτι δὲν ἤμουν ἀσφαλῆς εἰς τὸ κρεβδάτι μου καὶ ἐγερθεὶς μετὰ τὰ νυκτικά μου καὶ ὅλος φρικιῶν, ἐξῆλθον εἰς τὸν δίαυλον, διὰ νὰ ὑπάγω πλησίον τοῦ θείου μου καὶ τοῦ Μορέν.

Μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ὑπὸ μιᾶς μόνης ἀκτίνος τῆς σελήνης ὀδηγούμενος, ἔφθασα μέχρι τοῦ δωματίου τῆς νοννᾶς μου. Ἐκεῖ ἄλλον τρόπον ἐδοκίμασα.

Εἷς ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτὸ αἰφνιδίως, προσέκρουσεν ἐπάνω μου καὶ κατῆλθε τρέχων τὴν κλίμακα.

— Βοήθεια! προσεπάθησα νὰ φωνάξω. Ἄλλ' αἴφνης ἠσθάνθην ἑμαυτὸν ἐγειρόμενον, ἐν ᾧ γλυκεῖα φωνὴ μ' ἔλεγε χαμηλὰ πλὴν χαμηλὰ:

— Ἐρρίκε, παιδί μου! σιώπα! σιώπα!

Ἐπειτα ἤκουσα νὰ κλειδῶνουν, καὶ συνελθὼν ὀλίγον ἐκ τοῦ τρόμου μου ἀνεγνώρισα εἰς ἀμυδρὸν φῶς ἐσθεσμένης σχεδὸν λυχνίας, τὴν ἀνάδοχόν μου γονυπετῆ πλησίον μου.

— Ἀνοίξατε! ἀνέκραξε αἴφνης ὁ θεὸς μου, ἀνοίξατε!

— Ἐρρίκε, μοὶ ἐψιθύρισε ἐκείνη, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἰκετεύω, εἰπέ ὅτι δὲν εἶδες τίποτε, ὅτι τίποτε δὲν ἤκουσες, ἢ ἐχάθην!

— Δὲν θέλετε νὰ ἀνοίξητε, αἱ; ἐπανάλαβε μανιώδης ἡ φωνὴ τοῦ θείου μου. Λσιπόν! θὰ ἴδωμεν! Βοήθησέ με, Μορέν!

Κλειδωνία καὶ μοχλὸς ἐξετινάχθησαν, καὶ ἀμφότεροι ὤρμησαν εἰς τὸ δωματίον, μὲ τὸ πολύκροτον εἰς τὴν χεῖρα ὁ θεὸς μου.

Καθ' ὑπερβολὴν θὰ ἐξεπλάγη ὅταν μ' εὔρεν ἐκεῖ, διότι ἔμεινε δύο λεπτά μὲ κεχηνὸς τὸ στόμα, ἐν ᾧ ὁ ὕποπτος Μορέν ἐξήταξε μὲ τὸ κανδιλέρι ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου.

— Πῶς τὸ παιδί εὐρίσκεται αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους. Ἡ θύρα σου ἦτο ἀνοικτὴ λοιπόν; Ἐμπρός, ἀποκρίθητι!

— Ἦλθε νὰ μ' εὔρη καταφοβισμένον, καὶ μ' εἶπεν ὅτι ζητεῖτε ἓνα ἄνθρωπον, ἓνα κλέπτην.

— Καὶ δὲν εἶδατε τίποτε;

— Τίποτε!

— Διατί ἐκλείσθης; Διατί δὲν ἀπεκρίνεσο;

— Καὶ ἐρωτᾶς; μὲ τὸ φοβισμένον αὐτὸ παιδί; Ἐπειτα ὀλίγο φοβήθηκα καὶ ἐγὼ μὲ τὴν διήγησίν σου;

Ἐκεῖνος μετέβη σιωπηρῶς πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἤνοιξε. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεκλεισμένα.

Ἐπειτα ἐπανῆλθε πρὸς ἐμέ.

— Καὶ σὺ, Ἐρρίκε, ἤκουσες κρότον, εἶδες κανέναν εἰς τὸν σταῦλον ἢ εἰς αὐτὸ τὸ δωματίον;

— Τὶ ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἡ θεία μου.

— Ἄφησε νὰ ὀμιλήσῃ τὸ παιδί, διέταξε τραχέως ὁ θεὸς μου.

Ἀποκρίθητι, Ἐρρίκε;

Δὲν ἐννόουν διατί ἡ ἀνάδοχός μου ἐγνώριζεν ἓνα κλέπτην καὶ

διατί ἦτο χαμένη ἂν ἔλεγον ὅτι τὸν εἶδον. Ἄλλ' ἠγάπων τὴν ἀνάδο-
χόν μου καὶ ἄλλως δὲν ἐφοδούμην πλέον.

— Δὲν εἶδα τίποτε! ἀπεκρίθη.

— Ἄ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ θεὸς μου. Καὶ ἐφάνη ὡς ἀναπνέων ἔλευ-
θεριώτερον.

— Μ' ὄλ' αὐτὰ ὅμως, ἐπιθύρσειεν ὁ Μορὲν, ὁ κλέπτης μᾶς ἐξέ-
φυγε!

— Ἐξύπνησε τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας, θὰ ἐρευνήσωμεν τὸν πύρ-
γον ἀπὸ τὰ ὑπόγεια μέχρι τοῦ ὑπερώου. Εἶσαι βέβαιος ὅμως ὅτι
εἶδες κανέναν;

— Ἀφήσατε τὸν Ερρῖκον μαζί μου ἕως αὔριον, εἶπεν ἡ ἀνά-
δοχός μου. Θὰ τὸν πεθάνετε ἀπὸ φόβον μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν
σας τῶν κλεπτῶν.

Οὐδένα εὔρον. Καὶ βεβαίως ἀμφιβάλλετε;

Μὲ τὴν παιδικὴν περιεργίαν προσεπάθησα, τὰς ἐπομένας ἡμέρας
νὰ ἐνοήσω τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο. Ἐκ τούτου ἐνόησα τὰ ἐξῆς: Ἡ θεία
μου βεβαίως θὰ εἶχε νὰ εἶπῃ κανὲν πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ λίαν μυ-
στηριώδες εἰς αὐτὸν τὸν κλέπτην. Ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος ἀνε-
καλύφθη καὶ γνωρίζουσα ὅτι θὰ μετέβαινον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν
βιβλιοθήκην, ὅπου τὸν εἶδον νὰ εἰσέλθῃ, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ δω-
μάτιόν της ἐνῶ ὁ Μορὲν εἰδοποιεῖ τὸν θεὸν μου. Ἀκριβῶς δὲ εἶ-
χον μετοβῆ διὰ νὰ ἴδω τὴν εὐτυχῆ λύσιν τοῦ δράματος ἐκείνου.

Πράγματι δὲ ἡ ἀνάδοχός μου ἔδειξε ψυχραιμίαν, καὶ δὲν πιστεύω
νὰ ἐκπλήττεσθε δι' αὐτὸ, Κυρίαί μου, ἐὰν ἀκολούθως κατέστησε
τὸν σύζυγόν της εὐτυχέστατον.

Ἄπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐπέρανεν ὁ Βερτέιλ, ὁ θεὸς μου δὲν
εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Μορὲν, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ θεία
μου τὸν ἀπέπεμψε, βεβαιούσα ὅτι ἀμαξηλάτης ὑποκείμενος εἰς πα-
ραλογισμοὺς ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς κυρίους του.

Ἰούλιος 1885.

Γ...:

